

вашъ и тъй си играешъ съ пияното, че....

Захарина И за това Мони е тъй доволенъ.

Лена. Но и той е майсторъ на цигулката.

Захарина. Нашата любовъ е рожба на пияното и цигулката.

Лена Романъ! Наистина, романъ!

Захарина. Знаешъ, Лена, когато за пръвъ пжть бѣхме на вечеринка въ клуба Не съмъ ти казвала.... Мони свири на цигулка Солвейгъ. Солвейгъ, а азъ му акомпанирахъ. (Унесено) Каква вечеръ!...

Лена. И тамъ се почна любовта!

Захарина (Съ затаеностъ) Да!... Тая дивна вечеръ!

Лена. Щастливка!... А пъкъ азъ... сжщинска проза. Избралъ ме... поиска ме и родителитъ ми ме дадоха като стока!

Захарина. Но и Христки е тъй добъръ.

Лена. Да, добъръ е.... Но безъ поезия — добрината е цѣла скука.

Мълчание.

Лена. Изсвири Солвейгъ!

Захарина (Нѣщо я униса и съда до пияното. Стаята се оглася отъ игриви звуци. И като минава нѣколко акорди, продумва) Безъ цигулка не отива, нека се върне Мони, ще я искараме (скача) Но... защо закъснѣ?

Лена. Случило му се е работа.

Захарина. Или причаква нѣкоя осмо-класница.